

„Za božjo voljo, kaj poveš!“ se je začudil Poljak. „To je grozno! To ne more biti res. Jurij, ali se ti ni samo sanjalo?“

„Saj ti pravim, da sem čul“, mu je odgovoril Jurij.

„In kaj misliš zdaj storiti?“

„Sam ne vem, kaj bi storil. Ali bi stvar naznanil oblasti ali kaj?“

„Ali si že komu kaj povedal o tej stvari?“

„Živi duši še nisem črnil besedice kakor zdajle tebi.“

„Prav si storil. Pa tudi nikomur ni treba praviti. Stvar je silno neverjetna. Kdo ti bo verjel, da si videl Maruško v skednju, ko sam praviš, da se ti je od slabosti temnilo pred očmi? Sanjalo se ti je — poreče vsakdo.“

„Pa sem jo le videl — —“

„Oh, kdo ti bo to verjel? In ali te ne bode sram povedati, da si ukradel jajce

kakor dihur? To bo smeha, kakršnega še ne pomnimo.“

„Buzarada, na to pa še nisem mislil.“

„Da, da, tako bode. No, pa če te je prav sram ko volka, ti bodo vsi rekli, da si videl le v sanjah, kar misliš, da si videl v resnici. Poslušaj me, Jurij! Pusti vso stvar, kakor je. Primoža nobena pravica ne bo priklicala z onega sveta nazaj. Tebi je vseeno, dobička ti stvar ne prinese nobenega; le pota bi imel in sitnosti. In vnebovpijoči greh bi bil, če bi Maruško ovadil, pa če je nedolžna. Prepusti stvar meni! Jaz jo bom dalje raziskoval. Prenaglit se ne sme. Daj mi roko, da ne boš nikomur nič pravil o stvari. Zanjó sme va vedeti za enkrat samo midva.“

„No, te bom pa poslušal. Tu imaš roko: jaz bom molčal ko zid.“ (Dalje.)

Pravijo...

Pravijo, da zorna Vesna
preko gor se je vrnila,
v cvetje se odela trata,
kamorkoli je stopila...

In da zemeljski otroci,
ko so jo od daleč zrlí,
vsi so polni koprnenja
srčne duri ji odprli...

Pravijo, da polnih rok je
sipala zlata, draguljev,
sladkovonjajočih cvetov,
rožnobarvenih metuljev...

Pa če res je, kar velé mi,
kdo pa to mi razodeni,
kaj da jasne, srečne Vesne,
kaj da je ni bilo k meni?...

Mira.

Noč po sobi moji plava...

Noč po sobi moji plava,
zunaj mlada noč molči,
skozi noč v akordih polnih
moj klavir zvení.

Vsaka melodija — roža,
melodije — vrt krasan,
moja osamljena duša
hodi šetat vanj.

V vsaki čaši vsake rože
moja misel spi,
v vsaki čaši vsake rože
up moj zelení...

Ivo Danič.